

Τρία χρόνια περίπου από το διάγγελμα Γ. Παπανδρέου στο Καστελλόριζο, που σηματοδότησε την ένταξη της Ελλάδας στον μνημονιακό «Προκρούστη», με βάση πλέον τα αποτελέσματα αυτών των «θανατηφόρων μνημονιακών πειραμάτων», ο απολογισμός είναι καταστρεπτικός. Η χώρα μας καθημερινά περιέρχεται σε κατάσταση ανθρωπιστικής κρίσης με μεγάλα τμήματα του πληθυσμού να φτωχοποιούνται ραγδαία και να εξαθλιώνονται.

Οι σωτηριακές επικλήσεις και αναφορές του πολιτικού προσωπικού εξουσίας, είτε πρόκειται γι' αυτούς που μας οδήγησαν και τελικά μας έβαλαν σε αυτό το «φρενοκομείο», είτε πρόκειται γι' αυτούς που εφαρμόζουν έως σήμερα πιστά την «θανατηφόρα μνημονιακή δόση», έχουν πλέον καταστεί άνευ περιεχομένου, ακόμα και αυτών των «επιχρυσωμένων» ψευδαισθήσεων, αφού οι αριθμοί και η πραγματικότητα βοούν.

Η οικονομία που υπήρξε ο χώρος των «ακρωτηριασμών» και «πειραμάτων» μέσω της βίαιης εσωτερικής υποτίμησης, προκειμένου δήθεν να ανακτήσει την ανταγωνιστικότητά της και να μειωθούν τα ελλείμματα και το χρέος, λόγω ακριβώς αυτής της πολιτικής που επέφερε πολεμική ύφεση, βρίσκεται σε χειρότερα επίπεδα σήμερα, τρία χρόνια μετά. Το δημόσιο χρέος αυξήθηκε από 120% του Α.Ε.Π. στις αρχές του 2010 σε 160% στις αρχές του 2013. Το δημοσιονομικό έλλειμμα παραμένει γύρω στο 10% του Α.Ε.Π., ενώ σε αυτή την τριετία έχει εξανεμιστεί το 25% της ελληνικής οικονομικής βάσης. Η ανεργία από το 10% έχει εκτοξευθεί στο 27% με αυξητικές τάσεις και συντριπτικά ποσοστά στην νεολαία (60% της νεολαίας είναι άνεργοι), ενώ ο κατώτερος μισθός βρίσκεται πλέον κάτω από το όριο της φτώχειας.

Παράλληλα με την οικονομική και κοινωνική λαίλαπα, η βίαιη φτωχοποίηση συνδυάστηκε και με σφοδρή επίθεση σε βάρος των στοιχειωδών ατομικών και συλλογικών δικαιωμάτων. Η διάλυση των εργασιακών σχέσεων είναι ολοκληρωτική. Η στοιχειώδης πρόσβαση των πολιτών στο ελλειμματικό κράτος Πρόνοιας (υγεία-παιδεία) καθίσταται προβληματική για μεγάλα τμήματα του πληθυσμού και η καταπάτηση θεμελιωδών δικαιωμάτων στο δημόσιο και ιδιωτικό βίο είναι πλέον στην ημερήσια διάταξη με βάση τις πολιτικές και τους νόμους του «μνημονιακού οδοστρωτήρα», που υπηρετεί η οικονομική ολιγαρχία και το παραδοσιακό κλεπτοκρατικό δικομματικό προσωπικό με την προσθήκη και νεόκοπων μνημονιακών

δυνάμεων, που προσέδωσαν αρχικά σε αυτό ένα ηθικό επίχρισμα, όπως για παράδειγμα η ΔΗΜ.ΑΡ.

Απέναντι σε αυτήν την καταστροφική πορεία για την χώρα απαιτείται η άμεση παύση της χορήγησης του «θανατηφόρου μνημονιακού φαρμάκου» και παράλληλα χτύπημα και ανατροπή της παρασιτικής οικονομικής ολιγαρχίας και του φαύλου πολιτικού εποικοδομήματος, που υπηρετεί αυτήν. Αυτό σημαίνει την καταγγελία των μνημονίων και την παύση καταβολής τόκων στο διακρατικό χρέος λόγω της επελθούσης ήδη ανθρωπιστικής κρίσης στην Ελλάδα, και την επαναδιαπραγμάτευση του ελληνικού χρέους μέσα από διεθνή διάσκεψη έτσι, ώστε να καταστεί βιώσιμο κατά το πρότυπο της συμφωνίας του Λονδίνου το 1953 για το γερμανικό χρέος. Παράλληλα απαιτείται σχέδιο εθνικής παραγωγικής ανασυγκρότησης με χρησιμοποίηση των πόρων που θα εξοικονομηθούν απ' αυτό και η προστασία και ενίσχυση των βασικών οικονομικών, ατομικών και συλλογικών δικαιωμάτων του λαού. Αυτή η προοπτική που μπορεί να φέρει την «ανάσταση» στην Ελλάδα, απαιτεί την άμεση ανατροπή του σημερινού πολιτικού, οικονομικού και κοινωνικού αδιεξόδου μέσα από τη συγκρότηση ενός ισχυρού δημοκρατικού, προοδευτικού, πατριωτικού, αντιμνημονιακού Μετώπου, ενός δηλαδή νέου Ε.Α.Μ. με πυρήνα τον ΣΥ.ΡΙΖ.Α. και άλλες μικρότερες πολιτικές δυνάμεις (όπως για παράδειγμα το ΠΡΑΤΤΩ ή ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ και άλλες).

Του Γεωργίου Παπασίμου

Δικηγόρου

Μέλους Δ.Σ. του «ΠΡΑΤΤΩ»

Blog: papasimos.wordpress.com

Twitter: @PapasimosG